

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 379/2019-52

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. septembra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. David Soukeník, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Pezinok č. k. 7 C 140/2008-218 z 10. apríla 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 434/2015-280 z 20. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

████████████████████, ██████████

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť ██████████, ██████████, ██████████ ██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. David Soukeník, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva vlastniť majetok podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 140/2008-218 z 10. apríla 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 434/2015-280 z 20. februára 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti doplnenej podaním doručeným ústavnému súdu 21. augusta 2019 a priložených príloh vyplýva:

«Sťažovateľ a Žalobkyňa 2 podali dňa 14.03.2008 na Okresný súd Pezinok žalobu o určenie vlastníckeho práva vydržaním, ktorou sa domáhali, aby súd určil, že Žalobcovia nadobudli vydržaním vlastnícke právo k novovzniknutým nehnuteľnostiam zapísaným v katastri nehnuteľností Okresného úradu Senec, katastrálny odbor, nachádzajúcich sa v katastrálnom území ██████████, a to pozemku parcelné číslo ██████████, parcela registra „C“, zastavané plochy a nádvoria o výmere 30m²,

pozemku parcelné číslo [REDACTED], parcela registra „C“, zastavané plochy a nádvoria o výmere 34m², pozemku parcelné číslo [REDACTED], parcela registra „C“, orná pôda o výmere 54m² a pozemku parcelné číslo [REDACTED], parcela registra „C“, záhrada o výmere 60m², na základe znaleckého posudku č. 26/2012 a geometrického plánu č. 10/2012, vyhotoveného dňa 18. 10. 2012, autorizačne overeného dňa 22. 10. 2012 [REDACTED] (ďalej len „nehnutelnosti“).

Súd rozhodoval vo veci samej, pričom Rozsudkom Okresného súdu Pezinok návrh Sťažovateľa a Žalobkyni 2 zamietol z nasledovných dôvodov:

1. Sťažovateľ vzhľadom na maloletosť (nedostatok veku, absencia spôsobilosti na právne úkony) nemohol byť subjektom spôsobilým nehnuteľnosti nadobudnúť vydržaním na základe dobromyseľnosti,

2. Žalobkyni 2 nebolo možné započítať vydržaciú dobu Sťažovateľa do držby nehnuteľnosti, a to vzhľadom na absenciu dobromyseľnosti Sťažovateľa, a

3. Keďže Žalobcovia sa najneskôr v roku 2007 dozvedeli o nezrovnalosti medzi faktickým stavom užívania a právnym stavom nehnuteľností (na základe zamerania skutočného stavu zo dňa 06.10.2007), Žalobkyni 2 od času nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach v roku 1998, uplynulo z vydržacej doby, ktorá sa v roku 2007 pretrhla len 9 rokov, a teda ani jeden zo Žalobcov nesplnil podmienku uplynutia vydržacej doby,

4. Na ťarchu Žalobcov bolo určené, že Geometrický plán č. 22-1999, vyhotovený spoločnosťou PIO CHEMPIK GS, s.r.o., sídlo: Fraňa Kráľa 16, 811 05 Bratislava, ktorý dňa 17.12.1999 autorizačne overil autorizovaný geodet a kartograf [REDACTED], úradne overil Okresný úrad v Senci, ktorým boli na Nehnuteľnostiach vytvorené nové parcely [REDACTED] o výmere 147 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie a [REDACTED] o výmere 61 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie. Zároveň došlo k zmene výmery pôvodných parciel na Nehnuteľnostiach tak, ako sú zapísané na Liste vlastníctva [REDACTED] (ďalej len „Geometrický plán č. 22-1999“), bol skutočnosťou spôsobilou vyvolať u Žalobcov pochybnosti oprávnenosti držby nehnuteľností, nakoľko dobrý geodet disproporciu medzi pozemkami zistiť mal,

5. O tom, že výmera pozemkov „nesedí“ vedela celá ulica, na základe skutočností ktorých prvostupňový súd skonštatoval, že oprávnená držba Žalobcov bola spochybnená.»

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že «Proti uvedenému Rozsudku Okresného súdu Pezinok podala Žalobkyňa 2 odvolanie zo dňa 27.04.2015...

V odvolacom konaní bolo Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave rozhodnuté tak, že: „Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje“...

Krajský súd v Bratislave v odvolacom konaní o. i. uviedol nasledovné:

1. Sťažovateľ, hoci nepĺnoletá osoba bola spôsobilým subjektom na vydržanie práva (prvostupňový súd vyslovil právny záver, že Sťažovateľ nebol spôsobilým subjektom),

2. Geometrický plán č. 22-1999 nebol objektívnou skutočnosťou, kedy sa Žalobcovia mohli a mali dozvedieť o neoprávnenosti držby predmetnej veci, avšak

3. Oprávnenosť držby Žalobcov (z hľadiska dobromyseľnosti) bola v spore vyvrátená, „predovšetkým“ svedeckými výpoveďami svedkov [REDACTED] a [REDACTED], z ktorých vyplynulo, že „o posunutí hranice pozemkov jednak vedeli „všetci“ aj susedia, (pozn. právny záver odo volacieho súdu) t. j. aj vlastníci pozemkov, ktoré sú v súčasnosti v podielovom spoluvlastníctve žalobcov 1/ a 2/ a zároveň, že otázka vyriešenia spornej hranice pozemkov bola predmetom komunikácie so Sťažovateľom (v snahe túto spornosť riešiť, a to v čase keď ešte neuplynula 10-ročná vydržacia doba (v roku 1998);

4. Výpovede svedkov neboli v priebehu prvoinštančného konania zo strany Žalobcov rozporované ani vyvrátené, a napokon, Žalobkyňa 2/ ani v samotnom odvolaní neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by tvrdenia svedkov vyvracali;

5. Z obsahu spisu nevyplýva, že by obsah navrhovaného súdneho zmieru bol súdu predložený na pojednávaní na jeho schválenie.».

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „Za zásadné pochybenie všeobecných súdov považujeme aj to, že súdy v rozhodnutí neuviedli kedy a na základe akej právnej skutočnosti zanikla oprávnená držba Žalobcov, a teda kedy a na základe akej právnej skutočnosti sa Žalobcovia dozvedeli alebo mali objektívnu možnosť dozvedieť sa o neoprávnenosti držby pozemkov. Súdy neposúdili skutkový stav veci v súlade s normami hmotného práva a judikatúrou najvyšších súdnych autorít. Okresný súd Pezinok ako prvostupňový súd síce určil správne dôvod a (najneskorší) okamih zániku oprávnenej držby Žalobcov v roku 2007 na základe zistení o disproporciách vo výmere pozemkov z geometrického plánu vypracovaného v roku 2007, avšak vzhľadom na rozporované právne

posúdenie iných právnych skutočností neuznal Žalobcom uplynutie vydržacej doby pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním tak, ako sa domáhali. Odvolací súd síce korigoval rozporované nesprávne právne závery prvostupňového súdu, avšak dôvod a okamih zániku oprávnenej držby viazal na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], že o disproporciách vedeli všetci a Žalobcovia sa voči uvedeným tvrdeniam nijak nebránili.“

5. Napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu sú podľa sťažovateľa arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v nich okresný súd a krajský súd nevysporiadali so všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré boli uplatnené v priebehu súdneho konania. Sťažovateľ uvádza: „*Rozhodnutia všeobecných súdov sú:*

1. Prvostupňové rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení základných podmienok vydržania vlastníckeho práva k veci,

2. Rozhodnutie odvolacieho súdu je vydané v rozpore so zistených skutkovým stavom a založené na nesprávnych a nepravdivých odvolacím súdom konštatovaných skutkových záveroch, ktoré nevyplývajú z vykonaného dokazovania pred prvostupňovým súdom, pričom však pred odvolacím súdom nedošlo k zopakovaniu alebo doplneniu dokazovania a teda konštatácie odvolacieho súdu sú zmätočné a v rozpore so zisteným skutkovým stavom,

3. napadnuté rozhodnutia súdov neobsahujú základné náležitosti vyplývajúce z hmotného práva pre hodnoverné posúdenie nároku Žalobcov na vydržanie práva k veci; súdy sa žiadnym spôsobom nevysporiadali so základnými zákonnými podmienkami pre vydržanie práva k veci - najmä - právne relevantný dôvod a okamih zániku oprávnenej držby veci Žalobcami a pretrhnutie plynutia vydržacej doby,

4. rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje základné náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP,

5. rozhodnutia súdov (najmä prvostupňového súdu) boli vydané v hrubom rozpore s hmotným právom, ktorého právne závery dokonca odvolací súd musel v prevažnej miere korigovať.“

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 140/2008-218 z 10. apríla 2015 a rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 434/2015-280 z 20. februára 2019, napadnuté rozsudky zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

12. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

13. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

14. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

15. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

16. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

19. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je okrem iného tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je možnosť intervencie zo strany ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak ochranu neposkytujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím

jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť (mutatis mutandis I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, IV. ÚS 177/05). V prípade, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 551/2018).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a prijaté závery

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozsudky sú arbitrárne a svojvoľné. Podľa sťažovateľa okresný súd a krajský súd nereagovali na všetky jeho podstatné námietky, ktoré boli vznesené v priebehu súdneho konania a ktoré boli obsahom odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 140/2008-218 z 10. apríla 2015

21. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 140/2008-218 z 10. apríla 2015, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

22. Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok okresného súdu preskúmal na základe odvolania sťažovateľa a žalobkyne 2. Krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 7 Co 434/2015-280 z 20. februára 2019, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

23. V časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 140/2008-218 z 10. apríla 2015, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 434/2015-280 z 20. februára 2019

24. Rozsudkom č. k. 7 Co 434/2015-280 z 20. februára 2019 krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným priznal proti žalobcom nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

25. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

26. Z obsahu ústavnej sťažnosti nevyplýva žiadna zmienka o tom, že by sťažovateľ využil svoje právo podať proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, preto ústavný súd vlastným zistením na informačnom centre okresného súdu 17. septembra 2019 overil túto skutočnosť a zistil, že dovolanie ako účinný prostriedok nápravy smerujúci proti rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ nepodal.

27. Ústavný súd zdôrazňuje, že ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy a z § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

29. Keďže odmietnutím ústavnej sťažnosti ako celku je vylúčené jej vecné preskúmanie, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2019